

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4895/2020
04.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Обрад Поповац, адвокат из ..., против туженог Предузећа за информисање и маркетинг „Pink international company“ д.о.о. из Београда, кога заступа пуномоћник Горан Ђурашиновић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр. 6877/19 од 03.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 04.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр.6877/19 од 03.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж бр. 6877/19 од 03.03.2020. године, укинута је првостепена пресуда Првог основног суда у Београду П бр. 3184/18 од 12.04.2019. године. Обавезан је тужени да тужиљи на име дуга за учествовање 16 недеља у пројекту – ТВ формату „Фарма“ у складу са Уговором закљученим дана 04.02.2016. године, између туженог и тужиље исплати износ од 6,400 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС за евро на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 30.07.2016. године до коначне исплате и да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 291.836,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је преко пуномоћника из реда адвоката изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда поступка, непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14) и одлучио да ревизија није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом туженог неосновано се указује да је другостепена

пресуда донета уз релативно битне повреде поступка тако што је другостепени суд пропустио да примени одредбе члана 308. став 1. и 2., члана 314. став 2. и члана 372. став 1. ЗПП, те је на штету туженог поступио супротно одредбама члана 5. и 7. ЗПП. Наведене законске одредбе регулишу право, али и обавезу парничних странака да у одређеном временском оквиру наведу све чињенице и предложе доказе у прилог својих захтева, односно у прилог опонирању захтева супротне стране, са изузетком да их могу износити и предлагати ван законског оквира уколико без своје кривице нису могли то учинити у законом прописаним роковима. Ревидент сматра новом чињеницом, коју другостепени суд није могао прихватити, то што је тужила основаност захтева засновала на околности да је почев од 19.06.2016. године у пројекту учествовала као гост, независно од закљученог уговора, а тек у другостепеном поступку захтев заснива на чињеници да је као учесник испуњавала своје уговорне обавезе, што другостепени суд прихвата. Тужбени захтев тужиле од подношења тужбе заснован је на испуњењу уговорних обавеза, учешћу 16 недеља у пројекту за који период јој није плаћена уговорена накнада. Правно је питање да ли је учешћем у пројекту после избацивања и враћања у пројекат 19.06.2016. године тужила испуњавала уговором преузете обавезе и остварила право на тражену накнаду, што је ствар оцене суда приликом одлучивања о тужбеном захтеву. Како је другостепени суд је одржао расправу у смислу члана 383. став 3. ЗПП којој је присуствовао пуномоћник туженог истом није ускраћено право на расправљање пред судом у смислу члана 5. став 3. ЗПП.

Према правилно утврђеним чињеницама тужила је са туженим 04.02.2016. године, закључила уговор о учествовању у пројекту „Фарма“ којим су уговорена права и обавезе уговорника. Саставни део уговора су прилог 1 који садржи опис пројекта и прилог 2 Правила учествовања. За учествовање у пројекту уговорена је седмична бруто накнада од 500 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Тужила је учествовала у пројекту 16 недеља, након чега је у тзв „двобоју“ дана 06.06.2016. године избачена, али се уговором обавезала да се као такмичар врати у пројекат уколико је тужени позове. Тужила се у складу са уговорном одредбом вратила у пројекат дана 19.06.2016. године, а затим исти напустила дана 25.06.2016. године. Такође је утврђено да је према правилима учествовања у пројекту садржаним у прилогу 2 тужила имала обавезу да од 15.02.2016. до 15.06.2016. године буде на располагању продуценту за снимање емисије на фарми. Сагласно уговореним условима овај термин се могао померити за 7 дана раније или касније, односно најдаље закључно са 22.06.2016. године. Применом наведених услова тужила је испунила ову уговором стипулисану обавезу пре напуштања фарме дана 25.06.2016. године.

На основу утврђених чињеница другостепени суд је усвојио тужбени захтев, јер је тужила испунила своје уговорне обавезе из уговора о учествовању у пројекту „Фарма“, чиме је стекла право на исплату уговорене накнаде за учешће у пројекту. Стога је туженог сагласно члану 17. и 377. ЗОО и одредбама уговора обавезао да тужилци исплати тужбом тражен износ, који представља накнаду из члана 3. став 1. Уговора за учешће у пројекту 16 недеља умањену за порез у смислу члана 3. став 7. Уговора са припадајућом каматом од доспелости до исплате.

Ревизијским наводом указује се да је другостепена пресуда донета уз непотпуно утврђену чињеницу у вези са трајањем обавеза тужиле из уговора о учествовању у

пројекту ТВ формату „Фарма“, односно моментом од када тужила више није била дужна да испуњава обавезе у вези са учешћем на фарми. У вези са тим суд није ценио да је Прилогом 1 уговора установљена могућност да тужени, без сагласности учесника, врши измену појединих елемената уговора и прилога што се по становишту ревидента односило и на уговорене термине трајања обавеза учесника, што је учесницима било познато, а тужила је то и прихватила враћањем у пројекат у смислу члана 4. став 6. Уговора.

Ревизијски наводи нису основани. Одредбом члана 4. став 6. Уговора регулисана је обавеза учесника такмичара да се након испадања, удаљења или напуштања одазову позиву РТВ ПИНК за враћање у пројекат у складу са садржином позива. Тужила је на позив туженог поступила по наведеној одредби и вратила се на фарму. Истом одредбом није регулисано трајање тужилине уговорне обавезе, а садржина позива туженог тужили у смислу продуженог трајања њене уговорне обавезе није била предмет доказног поступка што је био терет доказивања на туженом. Последњим ставом Прилога 1 јесте установљено право туженог да у току трајања пројекта, без пристанка учесника, може вршити измену појединих елемената уговора и прилога у мери потребној да пројекат постигне већу гледаност и комерцијалну исплативост или ради прилагођавања потребама сценарија. Ради се о генералној клаузули уговора која је у погледу термина у коме учесници морају бити на располагању продукцији за различите активности конкретизована тачком 1. прилога 2. уговора уз ограничење померања термина за 7 дана раније или касније и обавезу туженог да о измени благовремено обавести учеснике. Обзиром да је тужила повратком у пројекат по позиву туженог и боравком на фарми до истека ове обавезе испунила уговорне обавезе не може се сматрати да је самовољним изласком, без оправданог разлога прекинула учешће, односно одустала од учешћа у пројекту или раскинула уговор у смислу члана 3. став 5. уговора када би изгубила право на накнаду из члана 3. уговора.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одбио ревизију туженог као неосновану и одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија,
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**